

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: NATUR-TEMPERAMENTER, af 'Digte', 1803

Citation: Oehlenschläger, Adam: "NATUR-TEMPERAMENTER, af 'Digte', 1803", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN, 1926-1930, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid61309/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
Paa tusind Steder i det vilde Hav.

De sorte Bølger bruse ikke længer,
De skylle maanbestraalt paa runde Stene.
Vemodigt Strandens Piiil med Løvet hænger,
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa sig Stiernen mat fremtrænger.
En sølvklar Skye ved Maanen flyder ene.
Det er Minona døende som svæver.
Hun synker ei, hun sig til Himlen hæver!

NATUR-TEMPERAMENTER.

P h l e g m a.

Østens lange, blege Strimmel
Breder ud sin hvide Fold.
Stiernen døer paa matte Himmel,
Luften er saa vaad og kold.
Perleduggens tætte Vrimmel
Glindser fra den grønne Vold.
Langsomt følger Bonden Ploven,
Velter fugtigtunge Jord.
Taus og sort sig hvælver Skoven,
Uden Sange, uden Ord!
Fjeldet staar saa stump i Taagen.
Hisset Valmuebusken groer.
Nattens høitidsfulde Time
Hen i Evigheden foer.
Ingen Kirkeklokker kime
Dødnings af dunkle Jord.
Træt af store Midnatscene

Sover mystiske Natur.
Røligt muldne gamle Bene,
Hisset bag den gamle Muur,
Mat og kold kun Vinden bølger
Hen i Dammens vaade Siv.
Morgentaagefloret dølger
Hyllende Naturens Liv.

Sangvinitet.

Milde Saphirer paa Himmelens Bue
Hæve den prægtige Hvælving med Ynde.
Østkanten brænder med Rosernes Lue.
Skovens quiddrende Sange begynde.
Tusind Karfunkler i Solen vi skue.
Guldgule Bølger i Floden sig skynde.
Blomsten udfolder forføriske Blade,
Boler med Solen i kiølige Bade.
Elskov! Elskov!
Venus Cypria!
Dit Altar staaer
I de svale Dale,
I de skønne, grønne
Duftende Hvælvinger,
Hvor Philomela slaar,
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer.
Vellysten blusser paa svulmende Læber,
Faunerne smile og Uskyld forsager.
Løkkende Skiersild! som pirrende dræber!
Helvedes Lue! som Æthren forjager!
Sielen forsvinder, den høiere Sands.
Dyret og Mennesket, Blomsten og Løvet
Tørres, forstokkes og nærmer sig Støvet,
Svungen i Straalens ophidsende Dands!

Elskov! Elskov!
Venus Cypria!
Hvor den rislende Sølvbølge gaaer,
Hvor Philomela slaaer,
I de duftende Hvælvinger,
I de skønne, grønne
Svale Dale
Dit Altar staaer!

Color.

Hvad sortner?
Det er Himlens Bue!
Hvad lysner?
Det er Heklas Lue!
Den stærkeste Kiempe i Nor,
Den gamle *Thor!*
Der staaer han, forvandlet til et Fjeld.
Hedder Hekla!
Med Ispandser om sit Bryst,
Med Torden i sin Røst,
Med gloende Tunge!
Harniskpladerne runge!
Paa hin Side af det vilde Ocean
Staaer hans Fostbroder *Vulkan!*
Hedder Etna!
Luende Blod paa den skielvende Jord
Har de stænket i hinandens Spor.
Da det gamle Rige svandt
Grunt de sig forbandt,
For pludselig eengang med Kiempevægt
At knuse den nyere Slægt,
Som myldrer mellem begge

Deres Flintevejge.

Nu raadslaæ de sammen i den mørke Gang

Saa lang,

Under Europa.

Frels os Jesus af Nazareth!

Paa Engen hist to Roser stod,

Fod ved Fod,

I Ungdomsblod.

See hvor de skilles ad ved en Kløft!

Ved en bundløs Groft.

Den evige Vrede

Har draget det flammede Sværd af sin Skedel!

Hvi bliver I alle saa blege?

Melancholie.

Tordenen meer ei lyder.

Maanen giennembryder

Nattens brystne Skye.

Spredt er Jordens Dampe.

Himlens hvide Lampe

Brænder klart paa nye.

Intet Skrald

Og Klippefald.

Allevegne Taushed ruger,

Græsset Regnen suger.

Venligt Nattergalen

Synger hist i Dalen

Mellem Blomsterbed,

Paa den Klippetinde

Som for barske Vinde

Nylig styrted ned.

Dybt til Krat
I dunkle Nat
Bød et Øieblik den reise.
Secler saae den kneise!

Hist i Blomsterdække
Jordens lange Sprække
Gaber sort og stor.
Mildt ved Maanens Straaler
Duftende Violer
Sig ad Randen snoer.
Snart en Broe
Med freidig Roe,
Dalens Hyrder her vil bygge,
Over Døden trygge!

Sorgløst Kildevældet
Risler nu fra Fieldet,
I sin gamle Dands.
Klippens Roser vinke,
Himlens Stjerner blinke
Med fornyet Glands.
Skønne Jord,
I Nattens Flor!
Dobbelt skøn er Midnatslunden
Efter Rædselstunden.

Naar den *sidste* kommer!
Naar den store Dommer
Knuser eget Værk;
Naar han Havet velter,
Naar han Jorden ælter,
Med sin Arm saa stærk,

Skal en Nat
Blandt Blomsterkrat,
Mere klar, hvor ingen famle,
Blidelig os samle!

DEN FREMBRYDENDE VAAR.

Engene grønnes og Skovenes Kroner
Nylig fremsprungne Smaragder bedække,
Ætheren luncs og Sangeren toner
I den beknøppede, brydende Hække.
Vinteren bort til de livløse Poler
Flygter med Natten og Kulden og Taagen;
Flora paa Leiet af friske Violer
Opslaaer sit Øie sødtsmilende vaagen.

Harpe! som hang paa de rimfrosne Grene,
Hyllet i Sne og i rugende Mørke,
Stum og forladt, medens Boreas ene
Hyled en Liigsang i Vinterens Ørke,
Harpe! din Iis har Apollo bortsmeltet,
Da han i Østen steeg frem i sin Luc.
Straalende hænger du nu under Teltet,
Med den blaahvælvede, udstrakte Bue.

Kom og lad Flora, den unge Gudinde,
Stemme dig med sine sneehvide Hænder.
Herligt bepurpres den kneisende Tinde
Hist af den hvirvlende Kugle, som brænder.
Hen paa det bølgende Græs vil jeg stirre,
Som i den mørkeblaae Vove sig taber,
Lærkernes Slag vil jeg høre at dirre,
Slaae dine Streng og prisc min Skaber!